

»Det er vort Maal saa at sige at spænde et Net ud over hele Befolkningen, saa det bliver os muligt at føre et virkeligt Tilsyn med de mange ulykkelige og bringe dem under god Paavirkning. Og — Gud ske Lov! — jeg kan sige, at vi har naaet godt frem mod Maalet. Og siden jeg nu taler om vor Organisation, kunde De ikke tænke Dem at deltage i Arbejdet, Pastor Vestrup? Deres nuværende Virksomhed kan dog vist ikke i Længden tilfredsstille Dem. Jeg havde den Fornemmelse i Aften, at det mere var et Publikum end en Tilhørerkres, der fyldte Salen.«

»De har desværre Ret,« mumlede han.

»Hvordan er De ogsaa kommen paa den fortvivlede Ide, Pastor Vestrup? Enhver, der kender København og »Femte Juni«, kunde have forudsagt Dem Resultatet.«

»De veed maaske, Frk. Mohn, at ikke alene Kirkerne men ogsaa alle kristelige Foreninger er lukket for mig. Naar jeg vilde tale her i Byen, havde jeg ingen anden Udvej, end at tage mod den Haandsrækning, der tilbød sig.«

»Jeg tror, at De for Deres egen Skyld hellere skulde have undværet den Hjælp, Pastor Vestrup! . . . Jeg veed ikke, om De har hørt om vore Onsdagsforsamlinger. De afholdes forskellige Steder i Byens Fattigkvarterer, og er stærkt besøgte. Dersom De